

SEBASTIEN DE CASTELL

ÎNFRUNTAREA
UMBRELOR

1

Amuleta

– Astă *nu* se numește spargere, am insistat eu, puțin cam tare, având în vedere faptul că singura care mă putea auzi era o pisică-veveriță, înaltă de o jumătate de metru care, în acel moment, se chinuia să descuie lacătul care stătea între noi și ceea ce se afla dincolo de vitrina casei de amanet.

Reichis, care își ținea o ureche blănoasă lipită de lacăt și rotea cu labele-i îndemânatice cele trei discuri mici de alamă, a mărât furios drept răspuns:

– Mă lași? Nu este atât de ușor precum pare.

Posteriorul dolofan îi tremura nervos.

Dacă nu ați mai văzut niciodată o pisică-veveriță, imaginați-vă o pisică cu un rânjet răutăcos, cu o coadă mare și stufoasă și cu bucăți de piele, acoperite de blană, între labele din față și cele din spate, cu ajutorul căror poate pluti în aer într-un mod care pare caraghios și însăpămantător deopotrivă. Ah, mai adăugați și caracterul de hoț, de santajist și de criminal, asta dacă mai credeți în poveștile lui Reichis.

– Mai am puțin, a insistat el.

Spunea asta de un ceas.

Fascicule subțiri de lumină începeau să se strecoare printre șipurile oblonului care acoperă vitrina casei de amanet și pe sub ușă. În curând, oamenii aveau să înceapă să apară pe strada principală, să-și deschidă prăvăliile sau să stea pe trotuarul din

față cărciumii pentru acea primă băutură a dimineții atât de importantă. Așa era obiceiul în ținuturile de hotar: oamenii se îmbătau criță înainte să ia micul dejun. Acesta era unul dintre motivele pentru care oamenii de prin partea locului apelau la violență ca mod de rezolvare a oricărei dispute. De asemenea, era și motivul pentru care eram atât de încordat.

– Ar fi trebuit să spargem sticla și să-i lăsăm niște bani pentru pagubă, am zis eu.

– *Să spargem sticla?* a mărăit Reichis, ca să sublinieze ce gândea despre această idee. E o chestie de amatori. El și-a întors din nou atenția către lacăt. Ușurel... ușurel...

S-a auzit un clic, apoi, o secundă mai târziu, Reichis ținea mândru lacătul de alamă în labe.

– Vezi? Așa se face o spargere ca la carte! a afirmat el.

– *Nu este o spargere, am spus eu pentru a douăzcea oară în noaptea aceea, de când ne furișaserăm în casa de amanet. I-am plătit pentru amuletă, ai uitat? El ne-a jefuit pe noi.*

Reichis a pufnit iritat.

– *Și tu ce-ai făcut în privința asta, Kellen? Ai stat ca un tont și l-ai lăsat să ne golească buzunarele de banii câștigați din greu. Asta ai făcut!*

Din căte știam eu, Reichis nu *muncise* niciodată ca să câștige un ban.

– Ar fi trebuit să-i sfășii grumazul cu dinții, aşa cum ţi-am spus, a continuat el.

Rezolvarea celor mai multe probleme spinoase – cel puțin în cazul pisicilor-veveriță – este să te duci la sursa problemei, să-o muști tare de gât și să rămâi, preferabil, cu o bucată de carne săngerândă între dinți.

L-am lăsat să aibă ultimul cuvânt, apoi am trecut pe lângă el, am deschis ușile de sticlă și am scos clopoțelul de argint prins de discul subțire de metal. Hieroglifele incrustate pe margini au strălucit în lumina slabă: era o amuletă de tăcere. O amuletă de tăcere Jan’Tep *adevărată*. Cu ajutorul ei, aş putea

face vrăji fără niciun ecou după care vânătorii de recompense să ne poată lua urma. Pentru prima oară de când fugiserăm de pe teritoriile Jan’Tep, simteam că puteam răsufla ușurat din nou.

– Hei, Kellen? a întrebat Reichis, sărind pe tejghea ca să se uite la discul de argint pe care îl țineam în mână. Însemnele alea de pe amuletă sunt magice, nu?

– Oarecum. Mai degrabă leagă o vrajă de amuletă. M-am întors să mă uit la el. Pe tine de când te interesează magia?

El a ridicat lacătul.

– De când chestia asta a început să strălucească.

Trei hieroglife desenate cu icsusință străluceau roșu aprins de-a lungul obiectului de alamă, care avea formă cilindrică. Apoi ușa s-a deschis larg și lumina soarelui, inundând casa de amanet sub forma unei siluete, a dat buzna înăuntru și m-a trântit la podea, punând brusc capăt unui jaf care, gândind în retrospectivă, ar fi putut fi mai bine plănuit.

După patru luni petrecute în ținuturile de hotar, am ajuns la o concluzie cât se putea de clară: eram un proscris groaznic. Habar nu aveam să vânez, mă rătăceam oriunde mergeam și se părea că toți cei pe care îi întâlneam găseau un motiv întemeiat să mă jecmănească sau să mă ucidă.

Uneori, chiar ambele.

Dreptatea pumnilor

Când primești un pumn în nas te doare mai tare decât ai crede.

Atunci când cineva te lovește cu articulațiile degetelor în falcă, ai impresia că patru berbecuți încearcă să-ți sfredelească gura. Propriii tăi dinți se întorc împotriva ta, mușcându-ți limba și făcând să ţi se umple gâtlejul cu un gust metalic de sânge. Oh, și trosnitura pe care o auzi... Seamănă mult cu sunetul pe care îl imaginezi atunci când se rup oasele. Acesta trebuie să fie motivul pentru care capul face un sfert de rotație în sensul acelor de ceasornic, încercând să țină pasul cu bărbia, înainte să părăsească locul crimei.

Cea mai rea parte? Odată ce îți recapăți echilibrul și reușești să deschizi ochii, îți aduci aminte că adversarul tău de temut, care îl-a tras o bătaie soră cu moartea, este un puști slab și pistruiat, care nu poate avea mai mult de treisprezece ani.

– N-ar fi trebuit să-mi furi amuleta, a zis Pistruiatul.

El a înaintat târșâindu-și picioarele, făcându-mă să mă târasc în spate din instinct. Se pare că trupul meu hotărâse că preferă rușinea de a sta gheboșat decât riscul de a fi lovit din nou. În jurul nostru au izbucnit râsete din mulțimea de localnici care ieșiseră din prăvălia și din cărciumi ca să asiste la încăierare și să parizeze pe câștigător.

Nimeni nu paria pe mine; om fi noi cei mai pricepuți magi de pe continent, dar, după cum se vede treaba, suntem jalnici când suntem nevoiți să ne batem cu pumnii.

– Ti-am plătit pentru amuletă! am insistat eu și-apoi am pus-o la loc în cutie. N-ai niciun motiv să...

Pistruiatul și-a ridicat degetul mare de la mâna, arătând spre Reichis, care stătea cocoțat pe sigla casei de amanet, care se legăna, și inspecta vesel clopoțelul de argint de pe amuletă. De fiecare dată când Pistruiatul mă lovea, Reichis suna din clopoțel. Era un lucru pe care pisicile-veveriță îl considerau extrem de amuzant.

– Crezi că mi-am petrecut toată noaptea chinuindu-mă să descui lacătul pentru ca tu să returnezi amuleta?

– Ești o hoață afurisită! i-am spus eu pisiciei-veveriță.

Pistruiatul s-a înroșit și mai tare la față; trebuie să fi crezut că vorbeam cu el. Uit mereu că oamenii nu pot auzi ce spune Reichis – ei nu aud decât niște mărâielii.

Pistruiatul a scos un țipăt și s-a năpustit asupra mea. În clipa următoare, m-am trezit la pământ, fără aer în plămâni, și cu adversarul deasupra mea.

– Ar fi bine să te ridici în picioare, puștiule, mi-a sugerat Ferius Parfax, cu accentul ei târăganat.

Stătea rezemată de stâlpul de care noi ne priponiserăm caii, cu pălăria lăsată pe ochi, de parcă ar fi tras un pui de somn.

– Nu te poți feri dacă stai întins pe spate.

– Mi-ai putea da totuși o mână de ajutor, am zis eu.

Mă rog, asta aş fi spus dacă aş fi putut respira.

Ferius era povățuitoarea mea în ceea ce privea tradițiile Argosi – cartoforii misterioși și limbuți care cutreieră lumea ca să facă... ei bine, nimeni nu mi-a spus ce anume făceau. Însă Ferius ar fi trebuit să mă ajute să învăț cum să supraviețuiesc ca proscris și cum să mă feresc de magii care mă vânau pentru recompensă. Ea făcea acest lucru rostind astfel de enunțuri geniale, cum ar fi: „Nu te poți feri dacă stai întins pe spate“. Iar

asta mă scotea din sărite aproape la fel de tare ca faptul că îmi spuneau mereu „puștiile“.

– Ti-am spus să uiți de amuletă, puștiile! a zis ea.

Poate aș fi luat în seamă avertismantul ei dacă nu ar fi început să îndruge povești Argosi despre „Calea apei“ care m-au enervat atât de tare, încât am sfârșit prin a urma sfatul unei pisici-veverițe, al cărei răspuns la toate – atunci când nu trebuia să sfâșie grumazul cuiva cu dinții – era hoția. Prin urmare, era, de fapt, vina amândurora pentru că ajunseserăm pe jos, cu Pistruiatul peste mine, încercând să mă lase fără simțire.

Un lucru pe care l-am învățat despre luptele în care nu era implicată magia era acela că trebuia să-ți protejezi fața, ceea ce încercam și eu să fac. Din nefericire, adversarul meu mi-a înlăturat mâinile și a început să mă pocnească din nou. „Oh, strămoși, de unde are puștiul asta atâtă forță să mă lovească atât de tare?“

Pistruiatul și-a mișcat șoldurile, trăgându-se mai în față în timp ce m-a apucat de încheietura mâinii și și-a încolăcit degetele în jurul arătătorului meu.

– Toată lumea știe ce pătește un hoț, a zis el, îndoindu-mi încet degetul pe spate.

M-a cuprins panica înainte să simt durerea. Pentru a face o vrăjă Jan’Tep trebuie să faci forme somatice cu mâinile. Nu poți face asta cu degetele rupte.

Mi-am ridicat bazinele cât am putut de tare și, de disperare, am găsit suficientă forță ca să-l arunc pe Pistruiat de pe mine, cu fața în țărână. M-am rostogolit repede și m-am ridicat în picioare. Pistruiatul mă aștepta deja.

– O să te umplu de sânge! a zis el.

„O să te umplu de sânge!“ Aceste cuvinte reprezentau perfect văgăuna fierbinte și aridă pe care ei o numeau Șapte Nisipuri: un deșert peticit, care semăna cu o pătură ponosită și care se întindea cât vedea cu ochii, presărat cu orășele ascunse

prin păduri, unde locuiau oameni duri, neciopliți și care uitau de orice bunăcuvîntă fără niciun motiv întemeiat.

Pistruiatul, care crezuse că nu l-am auzit prima oară, a rostit și mai răspicat:

– O să te umplu de sânge!

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp – era un reflex pe care îl dezvoltasem după ce îmi petrecusem toată viața mai degrabă învățând magia decât luându-mă la bătaie: nu poți face o vrajă dacă îți îți pumnii strânși ca un barbar. Mi-am întins degetele și mi le-am vârât în săculetele cu pudră prinse de centură. Un pic de pudră era suficient: un strop de roșu și o firimitură de negru. Nu trebuia decât să le arunc în aer, să fac forme somatice cu mâinile, să rostesc incantația dintr-un cuvânt și Pistruiatul avea să simtă pe pielea lui ce-mi făcea și el mie.

Majoritatea magilor Jan’Tep știu vrăji mai complicate și mai puternice decât mine, însă eu compensez lipsa acestei abilități, folosindu-mi mâinile cu dibăcie. Sunt, ceea ce neamul meu numește în batjocură, „un vrăjitor“ – un mag care combină puțina magie pe care o stăpânește cu trucurile învățate, pentru a putea supraviețui. În cazul meu, asta înseamnă puțină magie de suflare amestecată cu un vârf de pudră care explodează. Luate individual, acestea nu însemnau mare lucru, însă puse laolaltă și cu sincronizarea perfectă, puteai obține o explozie care ar fi făcut ferfeniță o ușă de stejar ca pe o coală de hârtie udă. Așa că Pistruiatul urma să aibă parte de surpriza vieții lui.

– Fără magie, puștiile! Ai uitat? a spus Ferius.

„Ah, da.“

Motivul pentru care mi-am dorit amuleta aceea de tăcere, încă de la bun început, era că, de fiecare dată când făceam o vrăjă, aceasta emitea un soi de ecou mistic care le îngăduia urmăritorilor de vrăji – magi care îi vânau pe alții magi – să ne ia urma. Având în vedere faptul că evitarea lor era scopul meu în viață în acel moment, Ferius insistase să renunț să mă mai bazez pe magie ca să scap de necazuri. Problema era că

Pistruiatul își strânse din nou pumnul și se pregătea să mă trimită la strămoșii mei.

– Ai câștigat! am zis eu, ridicându-mi mâinile și retrăgându-mă. Îți voi da înapoi amuleta și poți păstra și banii.

Probabil că acesta nu era cel mai glorios moment al meu.

– O să iau amuleta și banii! a zis Pistruiatul. Apoi a arătat spre Reichis, care stătea cocoțat pe siglă. O să-ți jupoi și animalul de viu! O să fac o pălărie din blana lui sau, poate, o să-i dau foc și-o să mă uit la el cum fuge până cade lat!

Am simțit cum mi se strânge stomacul la auzul acestor cuvințe. Nu cu mult timp în urmă văzusem un mag folosind vraja de ambră ca să dea foc tribului lui Reichis. Acea imagine îmi rămăsese întipărătă în minte, la fel ca expresia de satisfacție de pe fața ucigașului. Semăna mult cu cea de pe fața Pistruiatului.

Ferius obișnua să spună că echipa și furia sunt două fețe ale aceleiași monede. Pistruiatul tocmai dăduse cu banul.

Am început să simt o durere ascuțită în ochiul stâng, ca o durere de cap, însă mult mai puternică. Am clipit ca să o alung, însă durerea devinea din ce în ce mai puternică. Soarele dimineații a început să se estompeze, însă umbrele au rămas, umflându-se pe măsură ce lumea din jurul meu devinea tot mai întunecată, așa cum se întâmplă atunci când visele se transformă în coșmaruri. Doar că eu eram treaz.

– Revino-ți, puștiule! m-a avertizat Ferius.

Ea mă mai văzuse în starea aceasta, însă avertismentul ei a venit prea târziu, deoarece vocea ei părea foarte îndepărtată, de parcă ar fi fost amintirea unei persoane pe care o cunoșcusem cândva.

Pe de altă parte, râsul Pistruiatului devinea din ce în ce mai zgomotos, iar zâmbetul lui din ce în ce mai larg, deformându-i înfățișarea. De fiecare dată când intru în starea aceasta, nu văd decât partea urâtă a oamenilor. Partea rea. Era ca și când îl vedeam pe Pistruiat transformându-se în versiunea cea mai rea

a lui: cea căreia îi plăcea să rănească, cea care chicotea în timp ce îi dădea foc lui Reichis.

Furia care m-a cuprins a fost atât de puternică, încât nici n-am mai simțit durerea din ochi și nici nu am mai observat că îmi vârâsem mâinile atât de adânc în săculetele din lateral, încât particulele roșii și negre de pudră au început să plutească în aer, în fața mea. Înainte ca acestea să se ciocnească, am făcut cu mâinile forma somatică a vrăjii: ultimele două degete de la fiecare mână lipite de palmă, semnul înfrâñării; arătătorul și degetul mijlociu întinse în față, semnul zborului; și degetele mari îndreptate în sus, semn pentru: „Strămoși, vă rog nu lăsați să-mi explodeze mâinile!”

– *Carath*, am spus eu, rostind clar fiecare silabă.

Un fascicul luminos de furie a țășnit – nu destul de puternic ca să ucidă, dar mai mult decât suficient ca să rănească. Flăcările roșii și negre s-au încolăcit în aer ca doi șerpi furioși și au zburat peste umărul Pistruiatului, părând peretele exterior al casei de amanet. Ar fi fost un spectacol impresionant de putere dacă aceasta ar fi fost ținta mea. Se pare că, după ce primești o lovitură în cap, nu poți ochi prea bine.

Durerea de ochi mi-a dispărut brusc, iar viziunile întunecate care mă asaltaseră s-au risipit, lăsând în urma lor doar strada prăfuită și fețele consternate ale privitorilor. Atacurile vin și pleacă repede și mă lasă fără vlagă – nu este tocmai starea cea mai bună în care să te poți apăra.

Indiferent de șocul și indignarea pe care le-a simțit Pistruiatul, el și-a revenit repede. Înainte să apuc să-mi ridic mâinile ca să îmi pot proteja față, el m-a pocnit zdravăn deasupra obrazului stâng. Când și-a retras pumnul, acesta era mânjat de sânge. Expresia lui batjocoroare și satisfăcută s-a transformat în nedumerire atunci când a observat dâre de *mesdet*, bej-deschis, pe articulațiile degetelor lui. S-a uitat din nou la mine și cred că atunci a observat semnele negre care îmi

încercuiau ochiul stâng asemenea unor lujeri cățărători, formate din întuneric pur.

– Întunecatul, a zis el în șoaptă.

Cuvântul a început să se răspândească prin mulțime ca focul prin frunzele uscate.

– Ciuma demonului! a strigat unul dintre privitorii.

Mulți dintre ei s-au retras îngroziți, însă Pistruiatul părea neînfricat. Nici măcar nu a părut speriat atunci când a zis:

– E normal ca un hoț să fie blestemat de diavol.

Dacă m-ar fi lăsat să le explic, le-aș fi spus oamenilor că a fi întunecat nu era o ciumă, nici măcar un blestem, ci mai degrabă o boală mistică de care sufereau câțiva din neamul meu și care nu era contagioasă, din câte știam eu. Nu le-aș fi spus că aceasta te făcea să înnebunești treptat din cauza viziunilor smintite până când magia ta devinea un pericol pentru toți cei din jurul tău și că toți magii Jan’Tep care mi-ar fi ieșit în cale ar fi încercat să mă omoare.

Nimic din toate acestea nu mai avea importanță, pentru că Pistruiatul mă apucase deja de gât cu ambele mâini. Eu îi smuceam încheieturile, încercând cu disperare să mă eliberez, însă strânsoarea lui era prea puternică. Mă zbăteam, încercând să trag aer în piept. Lumea a început să se micșoreze în jurul meu. Atunci mi-a trecut prin minte că exista, probabil, o cale inginoasă de a scăpa dintr-o astfel de situație.

Ar trebui să o învăț totuși la un moment dat.

3

Prețul roșu

Nu cred că am rămas inconștient mai mult de o secundă, deoarece, chiar înainte să dau cu capul de pământ, am deschis ochii și l-am văzut pe Pistruiat zburând cu spatele de lângă mine. La început, am crezut că poate reușisem eu să fac o vrajă nouă și mai puternică, însă apoi am văzut-o pe Ferius cum îl apucă de gulerul cămășii pe Pistruiat și mi-am dat seama că ea îl ridicase de pe mine.

Păcat! Aș fi putut folosi mai multă magie.

Am început să tușesc, scuipând praf și, înainte să-mi dau seama, adversarul meu zacea întins pe spate la câțiva metri de mine, iar Ferius stătea între mine și o namilă cu umeri lați, care trebuie să fi fost vreo rudă apropiată a Pistruiatului, căci avea aceeași boală a pielii și aceeași atitudine ca acesta.

– Mai bine te-ai da la o parte, femeie! a zis el, privind-o cu ochii mijită. Diavolul i-a luat sufletul băiatului, iar eu am să-l trimit în Locul Întunecat.

„Locul Întunecat.“ Prin ținuturile de hotar circulă multe astfel de expresii spirituale.

– Prietenii, a zis Ferius, haideți să nu ne agităm din cauza unui simplu semn din naștere! Ea a rostit următoarele cuvinte cu un amestec perfect de dojană și amuzament. Cum e posibil ca niște oameni luminați la minte și educați să creadă în vechi superstiții?